

COMISIA
EUROPEANĂ

ÎNALTUL REPREZENTANT AL
UNIUNII EUROPENE PENTRU
AFACERI EXTERNE ȘI POLITICA
DE SĂCURITATE

Bruxelles, 11.12.2013
JOIN(2013) 30 final

COMUNICARE COMUNĂ CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU

Abordarea globală a UE în materie de conflicte și crize externe

COMUNICARE COMUNĂ CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU

Abordarea globală a UE în materie de conflicte și crize externe

I. Argumentele în favoarea unei abordări globale

Tratatul de la Lisabona stabilește principiile, finalitatea și obiectivele acțiunii externe a Uniunii Europene. În vederea realizării acestor obiective, tratatul invită la coerență între diferitele domenii ale acțiunii externe a UE și între acestea și celelalte politici ale sale. În urma intrării în vigoare a tratatului și a noului context instituțional pe care l-a instituit, inclusiv crearea postului de Înalt Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate, care este și vicepreședinte al Comisiei, precum și înființarea Serviciului European de Acțiune Externă (SEAE), UE are, deopotrivă, potențialul sporit și ambiția – recurgând la întreaga sa gamă de instrumente și resurse – de a face ca acțiunea sa externă să fie mai coerentă, mai eficientă și mai strategică.

Conceptul unei astfel de abordări globale nu este nou în sine. El a fost deja aplicat cu succes ca principiu de organizare a acțiunii UE în multe cazuri în ultimii ani, de exemplu în Cornul Africii, în regiunea Sahel și în regiunea Marilor Lacuri. Cu toate acestea, ideile și principiile care reglementează abordarea globală nu sunt încă, în mod sistematic, principiile directoare ale acțiunii externe a UE în toate domeniile, în special în ceea ce privește prevenirea conflictelor și soluționarea crizelor.

Prezenta comunicare comună indică o serie de măsuri concrete, pe care UE, în mod colectiv, le adoptă în vederea unei abordări din ce în ce mai cuprinzătoare în politicile și acțiunea sa în materie de relații externe. Mai precis, Înaltul Reprezentant și Comisia expun - în prezenta comunicare comună – ideea lor comună privind abordarea globală a UE referitoare la conflictele și crizele externe și se angajează deplin în favoarea aplicării comune a acestei abordări în politica și acțiunea externe ale UE. Această idee se referă la toate etapele ciclului unui conflict sau al unor alte crize externe: avertizarea timpurie și pregătirea, prevenirea conflictelor, răspunsul în caz de crize și gestionarea acestora până la redresarea rapidă, stabilizarea și consolidarea păcii pentru a ajuta țările să se reîntoarcă pe calea dezvoltării durabile pe termen lung.

UE are un interes vital în prevenirea conflictelor, a crizelor și a altor amenințări la adresa securității în afara granițelor sale, în pregătirea pentru acestea, răspunsul la acestea, abordarea acestora și sprijinirea redresării de pe urma acestora – este vorba despre o sarcină și o responsabilitate permanente, care au fost deja recunoscute atât în Strategia europeană de securitate, cât și în Strategia de securitate internă a UE. Acesta este cazul nu numai pentru că UE este considerată în mare măsură drept un exemplu de pace și de stabilitate în vecinătatea sa și în alte părți ale lumii, ci și pentru că este în interesul global al UE. Uniunea are la dispoziție o gamă largă de politici, mijloace și instrumente pentru a răspunde acestor provocări – în domeniile diplomației, securității, apărării, finanțelor, comerțului, cooperării pentru dezvoltare și ajutorului umanitar. Este cel mai mare bloc comercial din lume și, în mod colectiv, cel mai mare donator mondial de asistență oficială pentru dezvoltare (AOD) și ajutor umanitar.

Termenul „global” se referă nu numai la mobilizarea în comun a instrumentelor și resurselor UE, ci și la responsabilitatea comună a actorilor de la nivelul UE și a statelor membre. UE dispune de o rețea unică de 139 de delegații la nivel național, de expertiză diplomatică în cadrul SEAE, inclusiv prin intermediul reprezentanților speciali ai UE, și de un angajament operațional prin intermediul misiunilor și operațiunilor din cadrul politicii de securitate și apărare comune (PSAC). Reunind toate aceste elemente, cu Comisia Europeană și cele 28 de state membre, pentru a lucra într-un mod comun și strategic, UE poate să își definească mai bine și să își apere interesele și valorile fundamentale, să își promoveze obiectivele politice esențiale și să prevină crizele sau să contribuie la refacerea stabilității. În acest fel, ea va contribui la îmbunătățirea condițiilor de viață ale persoanelor amenințate de conflicte și la prevenirea sau atenuarea efectelor negative – pentru UE, cetățenii acesteia și securitatea sa internă – generate de insecuritate și de conflictele care survin în alte părți ale lumii. UE este mai puternică, mai coerentă, mai vizibilă și mai eficientă în relațiile sale externe atunci când toate instituțiile și statele sale membre cooperează pe baza unei analize și a unei viziuni strategice comune. Iată ce înseamnă abordarea globală.

Deoarece provocările la nivel mondial continuă să se multiplice și să devină tot mai complexe (efectele schimbărilor climatice și ale degradării resurselor naturale, presiunile demografice și fluxurile de migrație, traficul ilicit, securitatea energetică, catastrofele naturale, securitatea cibernetică, securitatea maritimă, conflictele regionale, radicalizarea și terorismul etc.) și deoarece resursele economice și financiare rămân sub presiune, necesitatea unei abordări

globale, utilizând în mod optim toate instrumentele relevante (atât instrumente de politică externă, cât și instrumente de politică internă), este în prezent mai puternică decât oricând.

Dezvoltarea durabilă și eradicarea sărăciei necesită pace și securitate, iar reversul este, în egală măsură, adevărat: țările fragile sau afectate de conflicte rămân încă cel mai departe de îndeplinirea Obiectivelor de dezvoltare ale mileniului. Prin urmare, legătura dintre securitate și dezvoltare reprezintă un principiu de bază esențial al aplicării unei abordări globale a UE. Alte principii importante stau la baza acestei abordări. În primul rând, reacția noastră trebuie să fie adaptată fiecărui context și motivată de realitate și de logica situațiilor reale întâlnite: nu există modele sau soluții standard. În al doilea rând, abordarea globală a UE este o responsabilitate comună și partajată a tuturor actorilor UE la Bruxelles, în statele membre și pe teren în țările terțe. Voința politică colectivă, transparența, încrederea și angajamentul proactiv al statelor membre constituie condiții prealabile pentru reușită. În sfârșit, abordarea se bazează pe respectul deplin al diferitelor competențe și al valorii adăugate respective a instituțiilor și serviciilor UE, precum și a statelor membre, astfel se prevede în tratate:

- ajutorul umanitar este furnizat în conformitate cu modalitatea sa specifică de funcționare, care respectă principiile umanității, neutralității, imparțialității și independenței, exclusiv pe baza necesităților populațiilor afectate, în conformitate cu consensul european privind ajutorul umanitar;
- pentru asistența pentru dezvoltare, UE și statele sale membre acționează în conformitate cu politica de dezvoltare, astfel cum este definită în consensul european privind dezvoltarea din 2005 și agenda schimbării din 2012, precum și cu orientările Comitetului de asistență pentru dezvoltare (CAD) al Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE).
- Statele membre ale UE exercită un control politic asupra misiunilor și operațiunilor PSAC și definesc orientarea strategică a acestora prin intermediul Comitetului politic și de securitate (COPS).

II. Calea de urmat în vederea unei abordări globale a situațiilor de conflict sau de criză

Următoarele măsuri vor spori coerența și eficiența politicii și acțiunii externe a UE în situațiile de conflict sau de criză.

1. Elaborarea unei analize comune

O strategie politică coerentă pentru prevenirea conflictelor, pregătirea pentru acestea și reacția la acestea începe printr-o înțelegere comună a situației sau a provocării, împărtășită de toți actorii relevanți. O analiză comună ar trebui să prezinte concepția UE cu privire la cauzele unui potențial conflict sau ale unei potențiale crize, să identifice principalele persoane și grupuri implicate, să revizuiască dinamica situației și să evalueze riscurile potențiale ale acțiunii sau ale lipsei de acțiune. Ea trebuie, de asemenea, să identifice interesele și obiectivele UE și rolul nostru potențial de a contribui la pace, securitate, dezvoltare, drepturile omului și statul de drept, luând în considerare resursele și acțiunile UE existente în țara sau regiunea în cauză. Pentru a îmbunătăți și mai mult o analiză comună, ar trebui promovate următoarele elemente:

Acțiuni:

- îmbunătățirea cunoașterii combinate a situației și a capacității de analiză combinate, în special printr-o mai bună corelare între secțiunile specializate din diferitele instituții și servicii ale UE, inclusiv Centrul de coordonare a răspunsurilor pentru situații de urgență și Celula de supraveghere a UE. Facilitarea accesului instituțiilor UE la informații și date operative, inclusiv din statele membre, în vederea prevenirii crizelor și a pregătirii, atenuării și accelerării reacției la situațiile de criză;
- consolidarea schimbului de informații precoce, proactiv, transparent și periodic, coordonarea și lucrul în echipă între părțile responsabile din sediul central al UE din Bruxelles, cât și de pe teren (inclusiv delegațiile UE, misiunile și operațiunile PSAC, statele membre și reprezentanții speciali ai UE, agențiile UE, după caz);
- dezvoltarea în continuare și punerea în aplicare în mod sistematic a unei metodologii comune de analiză a conflictelor și a crizelor, integrând perspectivele în materie de dezvoltare, de ajutor umanitar, de politică, de securitate și de apărare atât de pe teren, cât și din sediul central, grație tuturor cunoștințelor și analizelor relevante disponibile, inclusiv din statele membre;

- pe baza acestor analize, pregătirea în mod sistematic de propuneri și opțiuni pentru discuțiile cu statele membre în cadrul organelor competente ale Consiliului, printre care Comitetul politic și de securitate. În cazul în care se preconizează o acțiune în cadrul PSAC, procedura ar respecta, în general, cadrul politic pentru abordarea crizelor, expunând clar natura problemei, explicând motivele pentru care UE ar trebui să acționeze (bazate pe interese, valori, obiective și mandate) și identificând instrumentele care ar putea fi disponibile, și cele mai potrivite, pentru a acționa.

2. Definirea unei viziuni strategice comune

Pe baza acestei analize comune, UE ar trebui, în măsura posibilului, să acționeze în toate instituțiile și cu statele membre pentru a elabora o viziune strategică comună unică, pentru o situație de conflict sau de criză și pentru viitorul angajament al UE în toate domeniile de politică. Aceasta ar trebui apoi să stabilească orientarea generală în ceea ce privește angajamentul UE.

Acțiuni:

- viziunea strategică a UE pentru o țară sau o regiune ar trebui, în măsura posibilului, să fie prezentată într-un document privind strategia globală a UE. Printre exemplele recente se numără cadrul strategic pentru Cornul Africii și strategia UE pentru securitate și dezvoltare în regiunea Sahel, precum și elementele propuse pentru o strategie a UE referitoare la regiunea Marilor Lacuri;
- obiectivele și prioritățile UE și ale statelor membre pentru anumite țări ar trebui prezentate în documente-cadru comune¹, după caz.

3. Accentul pus pe prevenire

Ori de câte ori este posibil, UE trebuie să încerce să prevină conflictele înainte de apariția unei crize sau a unor acte de violență – aceasta constituie o prioritate constantă și majoră pentru angajamentul diplomatic al UE în ansamblu. Pe termen lung, prevenirea este mult mai puțin costisitoare decât soluționarea conflictelor care au izbucnit. Prevenirea contribuie la

¹ Comunicare comună a Înalțului Reprezentant și a Comisiei intitulată „Europa în lume: o nouă abordare privind finanțarea acțiunii externe a UE” [COM(2011)865 final].

asigurarea păcii, securității și dezvoltării durabile. Ea salvează vieți și reduce suferința, evită distrugerea locuințelor, a întreprinderilor, a infrastructurii și a economiei și facilitează soluționarea tensiunilor latente, a litigiilor și a condițiilor propice radicalizării violente și terorismului. De asemenea, ea contribuie la protejarea intereselor UE și la prevenirea consecințelor nefaste pentru securitatea și prosperitatea Uniunii.

Acțiuni:

- alertă timpurie/acțiune timpurie: utilizarea sistemelor de alertă timpurie ale UE noi și existente², inclusiv a celor ale statelor membre ale UE, pentru a identifica riscurile emergente de conflict și de criză și pentru a identifica măsurile de atenuare potențiale;
- acțiuni desfășurate în toate instituțiile UE și cu statele membre pentru a traduce analizele riscurilor în materie de conflicte și de crize în măsuri specifice de prevenire a conflictelor, pe baza lecțiilor învățate din conflictele și crizele anterioare.

4. Mobilizarea diferitelor atuuri și capacități ale UE

Reacțiile eficiente și proactive ale UE la nivel de politică față de conflicte și crize ar trebui să se bazeze pe diferitele atuuri, capacități, competențe și relații ale instituțiilor sale și ale statelor membre, în sprijinul unei viziuni comune și al unor obiective comune.

Acțiuni:

- utilizarea mai sistematică a mecanismului Platforma de criză, prezidat de către SEAE cu participarea serviciilor Comisiei, pentru a facilita coordonarea, a face schimb de informații și a contribui la identificarea instrumentelor de care dispune UE, în funcție de necesități, și la definirea în mod inteligent a ordinii lor de utilizare. Aceste mecanisme și-au dovedit importanța în cursul Primăverii arabe și în cadrul reacției UE față de evenimentele din Cornul Africii;

² Incluzând, de asemenea, sistemul de alertă timpurie în caz de conflict al SEAE (în prezent în faza de proiect-pilot).

- garantarea faptului că toți actorii UE relevanți sunt informați și participă la analizarea și evaluarea situațiilor de conflict și de criză și în toate stadiile ciclului unui conflict – angajamentul global și acțiunea se sprijină pe lucrări pregătitoare comune. SEAE informează și reunește alte servicii în mod regulat pentru realizarea unor astfel de lucrări de analiză și de pregătire;
- consolidarea în continuare a cooperării operaționale între diferitele funcții de reacție în situații de urgență ale UE, utilizând expertiza lor complementară. În acest scop, este în curs de pregătire un memorandum de înțelegere între SEAE și serviciile Comisiei;
- utilizarea în mod optim a delegațiilor UE pentru a asigura coerența la nivel local între acțiunile UE și cele ale statelor membre;
- consolidarea capacității delegațiilor UE de a contribui la analiza riscurilor de conflicte. Identificarea instrumentelor adecvate și reacția la conflicte și crize printr-o consolidare temporară rapidă, grație mobilizării de personal suplimentar sau a altor experți, în măsura în care acest lucru este posibil, pe baza resurselor existente ale UE la sediul de la Bruxelles sau în regiune, precum și pe baza resurselor statelor membre;
- dezvoltarea de proceduri și capacități pentru o desfășurare rapidă a misiunilor comune (ale SEAE, ale serviciilor Comisiei, ale statelor membre) pe teren, după caz, în situații de conflict sau de criză.³

5. Un angajament pe termen lung

„Cele mai rapide 20 de țări în ceea ce privește realizarea de reforme au avut nevoie, în medie, de 17 ani pentru reducerea prezenței militare în sfera politică și de 41 de ani pentru reformarea statului de drept la un nivel minim necesar pentru dezvoltare.”

Raport privind dezvoltarea mondială, Banca Mondială, 2011

Angajamentul pe termen lung în materie de consolidare a păcii și a statului și de dezvoltare durabilă pe termen lung este esențial pentru a remedia cauzele profunde ale conflictelor și pentru a construi societăți pașnice și solide. Obiectivele generale privind pacea și dezvoltarea

³ Astfel de acțiuni sunt finanțate în limitele resurselor administrative și operaționale actuale ale serviciilor/DG-urilor corespunzătoare și luând în considerare domeniul de aplicare și obiectivele instrumentelor de acțiune externă în cauză.

durabile trebuie să se afle încă de la început în centrul reacției UE – de asemenea, UE trebuie să aibă o viziune pe termen lung privind angajamentele și acțiunile sale pe termen scurt.

De exemplu, instrumentele de gestionare a crizelor din cadrul PSAC și măsurile de răspuns la situațiile de criză în temeiul Instrumentului de stabilitate (IdS) urmăresc, în principal, obiective pe termen scurt, în timp ce instrumentele de dezvoltare sunt, prin natura lor, orientate către o perspectivă pe termen lung. Deși obiectivele și procedurile decizionale sunt diferite, ar trebui să se asigure sinergii și complementarități naturale printr-un dialog precoce, favorabil incluziunii și intens între respectivele părți interesate, pentru a avea un mai mare impact și a obține rezultate mai bune. UE poate utiliza, în mod coerent, diferite mijloace și instrumente în cadrul mandatelor diferitelor instituții și al proceselor lor de luare a deciziilor pentru a îndeplini obiectivele comune.

Acțiuni:

- stabilirea unor sisteme de coordonare între obiectivele pe termen lung și cele pe termen scurt prin intermediul dialogului între părțile interesate din UE, inclusiv pe teren;
- consolidarea mecanismelor de regrupare și utilizare în comun a capacităților și competențelor europene (de exemplu, grupul de experți pentru misiunile PSAC);
- coordonarea și, dacă este posibil, combinarea utilizării unei game complete de mijloace și instrumente ale UE (de exemplu, dialogul politic, prevenirea conflictelor, reconcilierea, programarea asistenței pentru dezvoltare și programarea comună, misiunile și operațiunile PSAC, prevenirea conflictelor și stabilizarea în cadrul Instrumentului de stabilitate, sprijinul pentru dezarmare, demobilizare, reintegrare și sprijinirea proceselor de reformă în domeniul justiției și al securității etc.) pentru a elabora un răspuns flexibil și eficient în timpul etapei de stabilizare și ulterior acesteia, precum și în caz de risc de conflict.
Programarea ajutorului în țările fragile și afectate de conflicte ar trebui să cuprindă analiza conflictelor de la bun început, precum și flexibilitățile necesare reprogramării, pentru a răspunde noilor evoluții de pe teren atunci când este cazul;
- trecerea în revistă a lecțiilor învățate, inclusiv în cadrul instituțiilor UE, cu statele membre și cu actorii externi, și integrarea lor în ciclul abordării globale începând cu alerta timpurie și incluzând eforturile de prevenire, activitățile de formare și exercițiile în acest domeniu.

6. Stabilirea unei legături între politicile și acțiunile interne și externe

Politicile și acțiunile interne ale UE pot avea efecte externe semnificative asupra situațiilor de conflict și de criză. De asemenea, acțiunea și politica externe pot avea un impact asupra dinamicii interne a UE. De exemplu, politica UE în materie de transport maritim în Marea Roșie și Oceanul Indian este indisolubil legată de situația din Somalia și din Cornul Africii. Efecte asemănătoare pot apărea în alte situații provenite, de exemplu, în domeniul pescuitului sau al politicii energetice. Invers, apariția dincolo de frontierele Europei a criminalității organizate, a terorismului sau a migrației în masă asociate unor conflicte violente poate avea un impact direct asupra securității, stabilității și intereselor UE, ale statelor sale membre și ale cetățenilor UE.

Organizațiile teroriste se străduiesc să exploateze statele postconflict sau statele fragile. În special, zonele slab reglementate se pot dovedi a fi un teren fertil pentru recrutarea teroriștilor. De exemplu, activitățile Al-Shabaab – mișcare aliniată formal la Al Qaeda – au destabilizat Somalia și au împiedicat în mod grav dezvoltarea regională. Organizațiile teroriste pot acționa pentru a transmite amenințarea teroristă direct în UE.

O cooperare strânsă, în special între Înalțul Reprezentant și Comisie, este, de asemenea, esențială în ceea ce privește diferitele chestiuni globale în cazul cărora aspectele externe ale politicilor interne ale UE dobândesc din ce în ce mai mult o dimensiune de politică externă și de securitate. Aceasta include domenii cum ar fi securitatea energetică, protecția mediului și schimbările climatice, aspectele privind migrația, combaterea terorismului și combaterea extremismului violent, criminalitatea organizată și guvernanta economică mondială.

„Schimbările climatice reprezintă o provocare mondială decisivă care, dacă nu este gestionată urgent, va pune în pericol nu doar mediul înconjurător, ci și prosperitatea economică, dezvoltarea și, în sens mai larg, stabilitatea și securitatea la nivel mondial. Tranziția către o economie și o societate sigure și durabile, cu emisii scăzute de dioxid de carbon, precum și adoptarea, în întreaga lume, a unor modele de creștere reziliente din punct de vedere climatic și eficiente din punct de vedere al utilizării resurselor, dețin o importanță primordială. Abordarea amenințărilor multiplicatoare de risc reprezentate de o climă în schimbare, inclusiv potențialul de conflict și instabilitate legat de accesul sigur la alimente, apă și energie, necesită răspunsuri de politică externă eficace la nivel mondial și la nivelul UE, după cum se recunoaște în Strategia europeană de securitate”.

Concluziile Consiliului privind diplomația în domeniul schimbărilor climatice, iunie 2013

În sfârșit, și după cum au demonstrat recente progrese în cadrul dialogului Belgrad-Pristina facilitat de UE, factorul de atracție reprezentat de perspectiva aderării la Uniune – combinat

cu angajamente diplomatice intense – continuă să joace un rol esențial în prevenirea conflictelor și stabilizarea pe termen mai lung.

Acțiuni:

- cooperarea strânsă dintre Înalțul Reprezentant/vicepreședinte și președintele Comisiei Europene, pentru a asigura coerența strategică și operațională a politicii și strategiei în materie de relații externe, inclusiv în ceea ce privește impactul extern al politicilor interne;
- o mai bună utilizare a mijloacelor diplomatice și în materie de relații externe aflate la dispoziția proiectului Uniunii și apărarea intereselor sale legate de politicile interne și de aspectele globale;
- încercarea de a identifica politicile și instrumentele care au atât o dimensiune internă, cât și una externă și de a crește gradul de sensibilizare cu privire la acestea, precum și de a evidenția potențialul în ambele direcții;
- politicile interne ar trebui să facă parte din cadrul analitic de criză, din gândirea strategică și din documentele politice privind acțiunea externă, ori de câte ori acest lucru este posibil și necesar.

7. Utilizarea mai eficientă a delegațiilor UE

Delegația UE și șeful de delegație, în special, constituie punctul de referință al prezenței UE în țările terțe și ar trebui – la acest nivel – să joace un rol central în punerea în aplicare și coordonarea dialogului, acțiunii și sprijinului Uniunii.

Acțiuni:

- valorificarea deplină a rolului șefului de delegație pentru a aduce împreună UE și statele membre prezente pe teren în cadrul întregii game de acțiuni relevante (dialog politic, cooperare pentru dezvoltare și programare comună, contribuția la strategiile în materie de securitate, cooperare locală cu misiunile și operațiunile PSAC, protecție consulară, după caz etc.);

- șeful de delegație ar trebui să coordoneze elaborarea de rapoarte comune, după caz, consolidând cooperarea cu statele membre ale UE pe teren și împărtășind informații și analize, în special în toate etapele conflictelor sau crizelor;
- asigurarea unei game suficient de largi de expertiză în delegații, inclusiv în ceea ce privește aspectele legate de securitate;
- după caz, permiterea regroupării actorilor Uniunii în delegațiile UE pentru a institui sinergii operaționale.

Programarea comună a demarat deja sau urmează să demareze în peste 40 de țări în anii următori. Prin această inițiativă, UE și statele sale membre au drept obiectiv creșterea impactului lor în țările partenere și sporirea eficienței cooperării lor pentru dezvoltare. În același timp, dezideratul de a prezenta un ansamblu unificat de măsuri de sprijin crește în mod semnificativ influența UE și ponderea sa politică în calitate de donator. Exercițiile de programare comună sunt efectuate la nivel național de către delegațiile UE și ambasadele statelor membre.

8. Activitatea desfășurată în parteneriat

Pentru a face față provocărilor globale complexe, UE trebuie să se inițieze dialogul și să colaboreze cu alți actori internaționali și regionali. Rolul UE este legat – într-o măsură mai mică sau mai mare – de acțiunea (sau lipsa de acțiune), de resursele și de expertiza altor actori (de exemplu, ONU în majoritatea situațiilor de criză, NATO în Kosovo și Afganistan, Fondul Monetar Internațional și Banca Mondială în ceea ce privește aspectele macrofinanciare etc.).

„parteneriatele benefice și durabile, consolidate prin acțiunea reciprocă a partenerilor, cu ... ONU, OSCE, NATO, Banca Mondială, Uniunea Africană și alți actori internaționali ... trebuie consolidate în continuare pentru a permite Uniunii Europene să acționeze cu succes în domeniul prevenirii structurale pe termen lung a conflictelor”

Concluziile Consiliului privind prevenirea conflictelor, iunie 2011

Acțiuni:

- în cursul elaborării poziției și a reacțiilor UE, inițierea dialogului cu alți actori internaționali (Organizația Națiunilor Unite, organizații internaționale și regionale, parteneri strategici, instituții financiare internaționale) și luarea în considerare pe deplin a rolului acestora;
- cooperarea mai strânsă cu principalele ONG-uri internaționale, societatea civilă, grupurile de reflecție, mediul academic și actorii din sectorul public și privat.

III. Concluzie

În ultimii ani, UE a adoptat măsuri importante în vederea creșterii coerenței politicii și acțiunii sale în materie de relații externe, nu în ultimul rând în ceea ce privește reacția sa la situații de conflict și de criză. S-au înregistrat progrese semnificative în elaborarea de politici și strategii comune ale UE și de reacții la nivelul întregii Uniuni. Dar mai sunt încă lucruri de făcut. În prezent, UE trebuie să aducă îmbunătățiri suplimentare și să aplice într-un mod mai coerent abordarea globală ca principiu director al politicii și acțiunii sale externe.

Abordarea globală, astfel cum s-a subliniat mai sus, este o întreprindere comună și succesul său reprezintă o responsabilitate comună atât pentru instituțiile UE, cât și pentru statele membre, ale căror politici, acțiuni și măsuri de sprijin contribuie în mod semnificativ la sporirea coerenței și eficacității reacțiilor UE.

În lunile și anii următori, Înalțul Reprezentant și Comisia, în cooperare cu statele membre, vor pune în aplicare aceste propuneri și această abordare și, prin intermediul acestora, vor înregistra progrese hotărâtoare către o acțiune externă a UE mai eficientă, mai solidă și mai rapidă. Înalțul Reprezentant și Comisia invită statele membre ale UE să sprijine fără rezerve această abordare și să se implice pe deplin pentru a se asigura că această viziune și aceste obiective sunt integral puse în aplicare.